

OPONENTSKÝ POSUDEK KVALIFIKAČNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: HERMANNOVÁ Marta**Obor: Režie-dramaturgie ALD****OPONENT DIPLOMOVÉ PRÁCE: MgA. Petra Tejnorová, Ph.D.**

Předložená bakalářská práce je ve vztahu k předmětu zájmu, obsahu a zvolené metodologii velmi logicky členěna – a to včetně úvodu a závěru. Citace a zdroje jsou přehledné a úplné. Od první věty text čtenáře vtahuje pozvolna a nenásilně do svého tématu. Mohlo by se zdát, že tématem práce je pouze divadelní proces autorky, jeho reflexe a popis, Marta Hermannová ale velmi šikovně využila titulní téma k analýze, či chcete-li krátké eseji o několika vrstvách.

Tou první vrstvou je zcela jistě úvaha o spolupráci. A to nejenom té divadelní.

Druhou vrstvou je takřka tělesně prožitý problém, velmi přesně vystižený a popsáný. Je paradoxní, že mnoho tvůrců píše, či hovoří o spolupráci v tvorbě, ale jde v podstatě o vnucení vlastního názoru, nebo tvorba poslušnosti „těch ostatních“ – a tak ve spolupráci jde o budování hnutí, které ostatní mobilizuje pro jednu myšlenku, než vede ke kritickému a tvůrčímu dialogu.

Obě tyto vrstvy navazují na vrstvu třetí. Tou je pokus o uchopení divadelní spolupráce a její podoby/možnosti (ale také zákoutí a pravidla) z pohledu mladých tvůrců. Těch, kteří na současném divadelním poli spolupracují v rámci kolektivů, či v tandemech (Linda Dušková, Anna Klimešová, Michal Hába atd.). S dotazovanými studentka vedla sama rozhovory. Ty se staly společně se zvolenou odbornou literaturou rešeršním a dostředivým materiálem a zdroji pro třetí vrstvu práce.

Čtvrtou a také nejdůležitější vrstvou se stává vyústění do (sebe)reflexe na vědomém mostu mezi dvěma světy: praxe a teorie. Práce obsahuje i autorčiny konfrontace vlastního uvažování s dotazovanými či s citovanou literaturou. Pojmy jako krize, ale také otázky, zda jde o výsledek či proces, nebo problematika role a postavení režiséra v rámci kolektivu jsou samozřejmou součástí reflexe. A tak SPOLUPRÁCI V DIALOGU autorka nahlíží skrze KRIZI.

Skrze KRIZI, kterou vnímá jako příležitost, a ne jako obávaný okamžik zkoušení. Krize viděná jako možnost zabývat se neznámým. Nabízí, že až teprve skrze dialog s ostatními tvůrci a s publikem mnohdy pochopíme, co se to doopravdy děje. Krizi není třeba potlačovat.

Poslední vrstvou je pak ohledávání a definování pojmu devising theatre – a to jak vzhledem k vlastní tvorbě, tak v rozhovoru s respondenty z vybraných divadelních tandemů, či skupin. Devising methods jdou vždy proti hierarchickému systému, který odráží spíše instituci než proces. Tvořit formou devising znamená vytvářet projekt, který doposud neexistuje. Je to tvorba bez předem určeného postupu. Vše se nalezne až během procesu zkoušení. Nutně tedy musí docházet neustále k dialogu v rámci skupiny. DEVSING, pokud lze srovnávat s interpretačním divadlem, tak se vždy dostaneme k množnému číslu, neboť oproti jednomu hlasu autora, jednomu hlasu režiséra tu stojí kolektivní autorství a kolektivní tvorba. DEVSING tak z práce vyvstává jako neustále nový/ otevřený systém myšlení, který má vždy s každou skupinou, či kolektivem svá vlastní pravidla a způsob práce.

Bakalářskou práci Marty Hermannové dočtete s pocitem, že byste chtěli ještě dále zůstat ve světě úvah o problematice a tématech, kterými se autorka zabírá.

Práci zcela **jednoznačně doporučuji k obhajobě.**

Doplňující otázka:

Ráda bych se autorky zeptala, zda se může způsob kolektivní spolupráce, na jehož základě divadelní projekt či inscenační dílo vzniká, nějak otisknout do výsledného tvaru?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 10.9. 2021

.....
p o d p i s